

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 13ης Ιουλίου 2006*

Στην υπόθεση C-103/05,

με αντικείμενο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει των άρθρων 68 ΕΚ και 234 ΕΚ, που υπέβαλε το Oberster Gerichtshof (Αυστρία) με απόφαση της 2 Φεβρουαρίου 2005, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 28 Φεβρουαρίου 2005, στο πλαίσιο της δίκης

Reisch Montage AG

κατά

Kiesel Baumaschinen Handels GmbH,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. W. A. Timmermans, πρόεδρο τμήματος, J. Makarczyk, P. Kūris, Γ. Αρέστη και J. Klučka (εισηγητή), δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer
γραμματέας: R. Grass

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

- η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον M. Lumma,
- η Γαλλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον G. de Bergues και την A. Bodard-Hermant,
- η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τις A.-M. Rouchaud-Joët και S. Grünheid,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 14ης Μαρτίου 2006,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Η αίτηση έκδοσης προδικαστικής απόφασης αφορά την ερμηνεία του άρθρου 6, σημείο 1, του κανονισμού (ΕΚ) 44/2001 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 2001, L 12, σ. 1).

- 2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ της Reisch Montage AG (στο εξής: Reisch Montage) και της Kiesel Baumaschinen Handels GmbH (στο εξής: Kiesel), με αντικείμενο την εξόφληση χρέους 8 689,22 ευρώ.

Το νομικό πλαίσιο

Η κοινοτική νομοθεσία

- 3 Η ενδέκατη, η δωδέκατη και η δέκατη πέμπτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 44/2001 έχουν ως εξής:

«(11) Οι κανόνες δικαιοδοσίας πρέπει να παρουσιάζουν υψηλό βαθμό προβλεψιμότητας και να βασίζονται στην αρχή της γενικής δωσιδικίας της κατοικίας του εναγομένου και η δωσιδικία αυτή πρέπει να ισχύει πάντοτε, εκτός από μερικές συγκεκριμένες περιπτώσεις όπου το επίδικο αντικείμενο ή η αυτονομία των μερών δικαιολογεί άλλο συνδετικό παράγοντα [...].

(12) Η δωσιδικία της κατοικίας του εναγομένου πρέπει να συμπληρωθεί από εναλλακτικές δωσιδικίες που θα ισχύουν λόγω του στενού συνδέσμου μεταξύ του δικαστηρίου και της διαφοράς ή για τη διευκόλυνση του έργου της δικαιοσύνης.

[...]

(15) Για λόγους αρμονικής απονομής της δικαιοσύνης θα πρέπει να ελαχιστοποιηθεί η πιθανότητα παράλληλης εκδίκασης μιας υπόθεσης και να αποφεύγεται η έκδοση ασυμβιβάστων αποφάσεων σε δύο κράτη μέλη [...]

- 4 Το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού, που περιλαμβάνεται στο κεφάλαιο II, τμήμα 1, το οποίο φέρει τον τίτλο «Γενικές διατάξεις», προβλέπει τα εξής:

«Με την επιφύλαξη των διατάξεων του παρόντος κανονισμού, τα πρόσωπα που έχουν την κατοικία τους στο έδαφος κράτους μέλους ενάγονται ενώπιον των δικαστηρίων αυτού του κράτους μέλους, ανεξάρτητα από την ιθαγένειά τους.»

- 5 Το άρθρο 3 του ίδιου κανονισμού, που επίσης περιλαμβάνεται στο εν λόγω κεφάλαιο II, τμήμα 1, ορίζει τα εξής:

«1. Τα πρόσωπα που έχουν την κατοικία τους στο έδαφος κράτους μέλους μπορούν να εναχθούν ενώπιον των δικαστηρίων άλλου κράτους μέλους μόνο σύμφωνα με τους κανόνες που περιλαμβάνονται στα τμήματα 2 έως 7 του παρόντος κεφαλαίου.

2. Δεν εφαρμόζονται σε βάρος τους ιδίως οι εθνικοί κανόνες δικαιοδοσίας που περιλαμβάνονται στο παράρτημα I.»

- 6 Κατά το άρθρο 5 του κανονισμού 44/2001, το οποίο περιλαμβάνεται στο τμήμα 2 του ίδιου κεφαλαίου II που τιτλοφορείται «Ειδικές δικαιοδοσίες», ο κατοικών στο έδαφος κράτους μέλους μπορεί να εναχθεί σε άλλο κράτος μέλος υπό ορισμένες προϋποθέσεις.

- 7 Επιπλέον, το άρθρο 6 του ίδιου κανονισμού, που επίσης περιλαμβάνεται στο εν λόγω τμήμα 2, προβλέπει τα εξής:

«Το ίδιο αυτό πρόσωπο μπορεί επίσης να εναχθεί:

- 1) αν υπάρχουν πολλοί εναγόμενοι, ενώπιον του δικαστηρίου της κατοικίας ενός εξ αυτών, εφόσον υπάρχει τόσο στενή συνάφεια μεταξύ των αγωγών ώστε να ενδείκνυται να συνεκδικασθούν και να κριθούν συγχρόνως, προκειμένου να αποφευχθεί ο κίνδυνος έκδοσης ασυμβίβαστων αποφάσεων που θα μπορούσαν να προκύψουν από τη χωριστή εκδίκασή τους:

[...]»

Η εθνική νομοθεσία

- 8 Το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού περί πτωχεύσεων (Konkursordnung, στο εξής: ΚΟ) ορίζει τα εξής:

«Αγωγές στο πλαίσιο δικαστικών διαφορών για την προβολή ή τη διασφάλιση αξιώσεων επί περιουσιακών στοιχείων που ανήκουν στην πτωχευτική περιουσία δεν μπορούν ούτε να ασκηθούν ούτε να εκδικαστούν μετά την κίνηση της πτωχευτικής διαδικασίας κατά του κοινού οφειλέτη.»

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

- 9 Στις 30 Ιανουαρίου 2004, η Reisch Montage, εταιρία με έδρα το Λιχτενστάιν, άσκησε ενώπιον του Bezirksgericht Bezau (Αυστρία), αγωγή κατά του Gisinger, κατοίκου Αυστρίας, καθώς και κατά της εταιρίας Kiesel, με έδρα στη Γερμανία. Η εταιρία αυτή είχε εγγυηθεί υπέρ του Gisinger για ποσό 8 689,22 ευρώ, του οποίου την καταβολή ζητεί η Reisch Montage.
- 10 Με απόφαση της 24ης Φεβρουαρίου 2004, το Bezirksgericht Bezau, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 6, παράγραφος 1, του ΚΟ, απέρριψε την αγωγή της Reisch Montage κατά το μέρος που αφορά τον Gisinger, με την αιτιολογία ότι στις 23 Ιουλίου 2003 είχε κινηθεί πτωχευτική διαδικασία σε βάρος του η οποία εκκρεμούσε κατά την ημερομηνία ασκήσεως της εν λόγω αγωγής. Η απόφαση αυτή απέκτησε ισχύ δεδικασμένου.
- 11 Κατόπιν αυτού, η Kiesel αμφισβήτησε την αρμοδιότητα του δικαστηρίου που επελήφθη της υποθέσεως, υποστηρίζοντας ότι η Reisch Montage δεν μπορούσε να επικαλεστεί το άρθρο 6, σημείο 1, του κανονισμού 44/2001 για να δικαιολογήσει την αρμοδιότητα του Bezirksgericht Bezau, στο μέτρο που η αγωγή κατά του Gisinger απορρίφθηκε ως απαράδεκτη κατ' εφαρμογήν του άρθρου 6, παράγραφος 1, του ΚΟ.
- 12 Με απόφαση της 15ης Απριλίου 2004, το Bezirksgericht Bezau δέχθηκε την ένσταση αναρμοδιότητας που προέβαλε η Kiesel και απέρριψε την αγωγή της Reisch Montage λόγω ελλείψεως κατά τόπον αρμοδιότητας και διεθνούς δικαιοδοσίας του δικαστηρίου αυτού.
- 13 Κατ' έφεση, το Landesgericht Feldkirch (Αυστρία) κύρωσε την απόφαση αυτή και απέρριψε την προβληθείσα από την Kiesel ένσταση αναρμοδιότητας.

- 14 Η Kiesel άσκησε αναίρεση ενώπιον του Oberster Gerichtshof, το οποίο αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Μπορεί ο ενάγων να επικαλεστεί το άρθρο 6, σημείο 1, του κανονισμού [...] 44/2001, στην περίπτωση κατά την οποία ασκήσει αγωγή κατά προσώπου το οποίο κατοικεί ή εδρεύει στο κράτος μέλος του δικάζοντος δικαστηρίου καθώς και κατά προσώπου που κατοικεί ή εδρεύει σε άλλο κράτος μέλος, λαμβανομένου υπόψη ότι η αγωγή κατά του προσώπου που κατοικεί ή εδρεύει στο κράτος μέλος του δικάζοντος δικαστηρίου είναι ήδη κατά τον χρόνο της ασκήσεώς της απαράδεκτη, λόγω της σε βάρος του κινήσεως πτωχευτικής διαδικασίας η οποία, σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο, δημιουργεί δικονομικό κώλυμα;»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

- 15 Με το ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ερωτά, κατ' ουσίαν, αν το άρθρο 6, σημείο 1, του κανονισμού 44/2001 πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι μπορεί να προβληθεί στο πλαίσιο αγωγής ασκηθείσας εντός κράτους μέλους κατά εναγομένου ο οποίος κατοικεί ή εδρεύει στο εν λόγω κράτος μέλος και ομοδίκου εναγομένου ο οποίος κατοικεί ή εδρεύει σε άλλο κράτος μέλος, όταν η αγωγή αυτή έχει κηρυχθεί, από της ασκήσεώς της, απαράδεκτη ως προς τον πρώτο εναγόμενο.

Υποβληθείσες ενώπιον του Δικαστηρίου παρατηρήσεις

- 16 Κατά τη Γερμανική Κυβέρνηση, το άρθρο 6, σημείο 1, του κανονισμού 44/2001 πρέπει να ερμηνευθεί στενά, προκειμένου να μην παραβιασθεί η προβλεπόμενη από το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού αρχή της δωσιδικίας του δικαστηρίου του τόπου κατοικίας του εναγομένου.

- 17 Κατά την εν λόγω κυβέρνηση, αν η διαδικασία κατά ενός από τους δύο εναγομένους είναι απαράδεκτη από της ασκήσεως της αγωγής διότι ο εναγόμενος έχει κηρυχθεί σε πτώχευση, πρέπει να γίνει δεκτό ότι οι αγωγές κατά των δύο εναγομένων δεν «συνδέονται τόσο στενά ώστε [να] καθίσταται αναγκαία η ένωσή τους και η από κοινού εκδίκασή τους», κατά την έννοια του άρθρου 6, σημείο 1. Συνεπώς, η διάταξη αυτή δεν έχει εφαρμογή σε περιπτώσεις όπως η υπόθεση της κύριας δίκης.
- 18 Η Γαλλική Κυβέρνηση και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων υποστηρίζουν, αντιθέτως, ότι μπορεί να γίνει επίκληση της διατάξεως αυτής στο πλαίσιο τέτοιας υποθέσεως.
- 19 Κατά τη Γαλλική Κυβέρνηση, το άρθρο 6, σημείο 1, του κανονισμού 44/2001 προβλέπει απλώς ότι, αν υπάρχουν πλείονες εναγόμενοι, αρμόδιο είναι το δικαστήριο του τόπου κατοικίας ενός εξ αυτών, εφόσον οι σχετικές αγωγές είναι συναφείς. Αντιθέτως προς το σημείο 2 του ίδιου άρθρου, το σημείο 1 δεν προβλέπει καμία ιδιαίτερη προϋπόθεση προκειμένου να αποτραπεί το ενδεχόμενο χρησιμοποίησης της διατάξεως αυτής με μοναδικό σκοπό να αποκλειστεί για τον εναγόμενο η δωσιδικία του δικαστηρίου του τόπου κατοικίας του.
- 20 Η ίδια κυβέρνηση επικαλείται τη νομολογία του Δικαστηρίου (αποφάσεις της 15ης Μαΐου 1990, C-365/88, Hagen, Συλλογή 1990, σ. I-1845, σκέψεις 20 και 21, της 27ης Απριλίου 2004, C-159/02, Turner, Συλλογή 2004, σ. I-3565, σκέψη 29, και της 26ης Μαΐου 2005, C-77/04, GIE Réunion européenne κ.λπ., Συλλογή 2005, σ. I-4509, σκέψη 34), υποστηρίζοντας ότι ένα εθνικό δικαστήριο δεν μπορεί να απορρίψει την προσεπίκληση δικονομικού εγγυητή με την αιτιολογία ότι ο δικονομικός εγγυητής κατοικεί ή εδρεύει σε διαφορετικό κράτος μέλος από εκείνο στο οποίο ανήκει το εν λόγω δικαστήριο και στο οποίο βρίσκεται η κατοικία ή η έδρα του οφειλέτη του οποίου η αγωγή κηρύχθηκε απαράδεκτη.

- 21 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η Reisch Montage δεν μπορεί πάντως να ασκήσει παραδεκτώς αγωγή κατά εναγομένου ο οποίος κατοικεί ή εδρεύει σε άλλο κράτος μέλος, με μοναδικό σκοπό να αποκλείσει για άλλο εναγόμενο τη γενική δωσιδικία των δικαστηρίων του κράτους μέλους κατοικίας του. Επομένως, στο αρμόδιο δικαστήριο απόκειται να εξετάσει αν το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 44/2001 εφαρμόζεται καταχρηστικώς.

Απάντηση του Δικαστηρίου

- 22 Καταρχάς, πρέπει να υπομνησθεί ότι η προβλεπόμενη από το άρθρο 2 του κανονισμού 44/2001 δωσιδικία, ήτοι η δωσιδικία των δικαστηρίων του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου βρίσκεται η κατοικία ή η έδρα του εναγομένου, αποτελεί γενική αρχή, μόνο δε κατά παρέκκλιση από την αρχή αυτή προβλέπει ο εν λόγω κανονισμός περιοριστικώς αριθμούμενες περιπτώσεις κατά τις οποίες ο εναγόμενος μπορεί ή οφείλει, αναλόγως της περιπτώσεως, να εναχθεί ενώπιον δικαστηρίου άλλου κράτους μέλους [βλ., όσον αφορά τη Σύμβαση της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση των αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 1982, L 388, σ. 20, στο εξής: Σύμβαση των Βρυξελλών), της οποίας οι διατάξεις συμπίπτουν κατ' ουσία με εκείνες του κανονισμού 44/2001, αποφάσεις της 27ης Οκτωβρίου 1998, C-51/97, Réunion européenne κ.λπ., Συλλογή 1998, σ. I-6511, σκέψη 16, και της 5ης Φεβρουαρίου 2004, C-265/02, Frahuil, Συλλογή 2004, σ. I-1543, σκέψη 23].
- 23 Συναφώς, κατά πάγια νομολογία, οι εν λόγω κανόνες ειδικής δωσιδικίας χρήζουν στενής ερμηνείας, η οποία δεν πρέπει να βαίνει πέραν των περιπτώσεων που ρητώς προβλέπει ο κανονισμός 44/2001 (βλ., όσον αφορά τη Σύμβαση των Βρυξελλών, απόφαση της 10ης Ιουνίου 2004, C-168/02, Kronhofer, Συλλογή 2004, σ. I-6009, σκέψη 14 και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 24 Στο εθνικό δικαστήριο απόκειται να ερμηνεύσει τους ίδιους αυτούς κανόνες τηρώντας την αρχή της ασφάλειας δικαίου, η οποία αποτελεί ένα από τους σκοπούς του κανονισμού 44/2001 (βλ., όσον αφορά τη Σύμβαση των Βρυξελλών, αποφάσεις της 28ης Σεπτεμβρίου 1999, C-440/97, GIE Groupe Concorde κ.λπ., Συλλογή 1999, σ. I-6307, σκέψη 23, της 19ης Φεβρουαρίου 2002, C-256/00, Besix, Συλλογή 2002, σ. I-1699, σκέψη 24, και της 1ης Μαρτίου 2005, C-281/02, Owusu, Συλλογή 2005, σ. I-1383, σκέψη 38).
- 25 Η αρχή αυτή απαιτεί, μεταξύ άλλων, να ερμηνεύονται οι κανόνες ειδικής δωσιδικίας κατά τρόπο που να επιτρέπει στον εναγόμενο με τη συνήθη ενημέρωση να προβλέπει ευλόγως ενώπιον ποιου δικαστηρίου, πλην αυτού του κράτους της κατοικίας του, θα μπορούσε να εναχθεί (βλ. προαναφερθείσες αποφάσεις GIE Groupe Concorde κ.λπ., σκέψη 24, Besix, σκέψη 26, και Owusu, σκέψη 40).
- 26 Όσον αφορά την ειδική δωσιδικία που προβλέπει το άρθρο 6, σημείο 1, του κανονισμού 44/2001, αν υπάρχουν πλείονες εναγόμενοι, η αγωγή μπορεί να ασκηθεί ενώπιον του δικαστηρίου του τόπου κατοικίας ενός από τους εναγομένους, υπό την προϋπόθεση ότι «υπάρχει τόσο στενή συνάφεια μεταξύ των αγωγών ώστε να ενδείκνυται να συνεκδικασθούν και να κριθούν συγχρόνως, προκειμένου να [αποτραπεί το ενδεχόμενο] εκδόσεως ασυμβίβαστων αποφάσεων που θα μπορούσαν να [ανακύψουν] από τη χωριστή εκδίκασή τους».
- 27 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση, πρώτον, ότι από τη διατύπωση της οικείας διατάξεως δεν προκύπτει καμία ρητή παραπομπή στην εφαρμογή των εσωτερικών κανόνων και καμία προϋπόθεση βάσει της οποίας η αγωγή κατά πλειόνων εναγομένων πρέπει να κηρύσσεται από της ασκήσεώς της παραδεκτή για τους εν λόγω εναγομένους βάσει της εθνικής νομοθεσίας.

- 28 Δεύτερον, πρέπει να επισημανθεί ότι, ανεξαρτήτως της πρώτης αυτής διαπιστώσεως, το υποβληθέν ερώτημα αφορά το αν ένας εθνικός κανόνας περί απαραδέκτου μπορεί να εμποδίσει την εφαρμογή του άρθρου 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 44/2001.
- 29 Από πάγια νομολογία προκύπτει ότι οι διατάξεις του κανονισμού αυτού πρέπει να ερμηνεύονται κατά τρόπο αυτοτελή, λαμβανομένου υπόψη του συστήματος και των σκοπών του (βλ., όσον αφορά τη Σύμβαση των Βρυξελλών, απόφαση της 15ης Ιανουαρίου 2004, C-433/01, Blijdenstein, Συλλογή 2004, σ. I-981, σκέψη 24 και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 30 Συνεπώς, το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 44/2001, στο μέτρο που δεν συγκαταλέγεται σε διατάξεις όπως π.χ. το άρθρο 59 του ίδιου κανονισμού, που προβλέπουν ρητώς την εφαρμογή των εσωτερικών κανόνων και, ως εκ τούτου, χρησιμεύουν ως νομική βάση της εφαρμογής αυτής, δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι η εφαρμογή του είναι δυνατόν να εξαρτάται από το αποτέλεσμα εσωτερικών κανόνων.
- 31 Υπό τις συνθήκες αυτές, μπορεί να γίνει επίκληση του άρθρου 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 44/2001 στο πλαίσιο αγωγής ασκηθείσας εντός κράτους μέλους κατά εναγομένου ο οποίος κατοικεί ή εδρεύει στο εν λόγω κράτος μέλος και ομοδίκου εναγομένου ο οποίος κατοικεί ή εδρεύει σε άλλο κράτος μέλος, όταν η αγωγή αυτή έχει κηρυχθεί, βάσει εθνικής ρυθμίσεως, απαράδεκτη από της ασκήσεώς της ως προς τον πρώτο εναγόμενομπορεί να προβληθεί.
- 32 Ωστόσο, πρέπει να υπομνησθεί ότι ο κανόνας ειδικής δωσιδικίας του άρθρου 6, σημείο 1, του κανονισμού 44/2001 πρέπει να ερμηνεύεται κατά τέτοιο τρόπο ώστε να μην παρέχει σε ενάγοντα τη δυνατότητα να ασκήσει αγωγή κατά πλειόνων εναγομένων με μοναδικό σκοπό να αποκλείσει για ένα από τους εναγομένους

αυτούς τη δωσιδικία του κράτους όπου αυτός κατοικεί (βλ., όσον αφορά τη Σύμβαση των Βρυξελλών, απόφαση της 27ης Σεπτεμβρίου 1988, 189/87, Καλφέλης, Συλλογή 1988, σ. 5565, σκέψεις 8 και 9, και προαναφερθείσα απόφαση Réunion euroméenne κ.λπ., σκέψη 47), σημειωτέον δε ότι στην υπόθεση της κύριας δίκης δεν αποδεικνύεται η συνδρομή των περιστάσεων αυτών.

- 33 Λαμβανομένων υπόψη όλων των ανωτέρω σκέψεων, στο υποβληθέν ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 44/2001 πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι, σε περιπτώσεις όπως η υπόθεση της κύριας δίκης, μπορεί να γίνει επίκληση της διατάξεως αυτής στο πλαίσιο αγωγής ασκήθειας εντός κράτους μέλους κατά εναγομένου ο οποίος κατοικεί ή εδρεύει στο εν λόγω κράτος μέλος και ομοδίκου εναγομένου ο οποίος κατοικεί ή εδρεύει σε άλλο κράτος μέλος, ακόμη και όταν η αγωγή αυτή έχει κηρυχθεί, από της ασκήσεώς της, απαράδεκτη ως προς τον πρώτο εναγόμενο βάσει εθνικής κανονιστικής ρυθμίσεως.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 34 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) αποφαινεται:

Το άρθρο 6, σημείο 1, του κανονισμού (ΕΚ) 44/2001 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις πρέπει να

ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι, σε περιπτώσεις όπως η υπόθεση της κύριας δίκης, μπορεί να γίνει επίκληση της διατάξεως αυτής στο πλαίσιο αγωγής ασκηθείσας εντός κράτους μέλους κατά εναγομένου ο οποίος κατοικεί ή εδρεύει στο εν λόγω κράτος μέλος και ομοδίκου εναγομένου ο οποίος κατοικεί ή εδρεύει σε άλλο κράτος μέλος, ακόμη και όταν η αγωγή αυτή έχει κηρυχθεί, από την άσκηση της, απαράδεκτη ως προς τον πρώτο εναγόμενο βάσει εθνικής κανονιστικής ρυθμίσεως.

(υπογραφές)